

In Uganda hebben de scholen geen korte vakanties, zoals in Nederland. Er zijn drie semesters, en na elk semester volgt er een langere vakantie. De kerstvakantie is de langste vakantie; deze duurt twee maanden. De kerst is hier sowieso de meest bijzondere tijd van het jaar. Op vakantie gaan zoals wij dat in Nederland doen, kent men hier eigenlijk niet. Maar kerst is dé gelegenheid bij uitstek om als familie bij elkaar te komen en samen kerst te vieren.

En dus hadden we de afgelopen weken de laatste weken van het schooljaar. Het schooljaar loopt van februari tot december. Een paar weken geleden kregen de kinderen hun examen. Dat gebeurt hier in elke klas. Het zijn algemene examens, gemaakt voor horende scholen. Voor onze kinderen is het veelte moeilijk. Dus wordt in mijn klas, Primary 2, de vraag vertaald naar gebarentaal en vervolgens worden er op het bord twee antwoorden gegeven waaruit het kind het juiste antwoord moet kiezen. Voor veel kinderen nog steeds een moeilijke opgave. Met een beetje geluk doe je het goed, met een beetje pech kies je net verkeerd. Alleen de paar beste kinderen zullen echt redelijk kunnen scoren, en de kinderen die altijd het moeilijkste meekomen, zullen ook nu waarschijnlijk de woorden niet eens goed overschrijven. Als ik later de resultaten zie, blijkt inderdaad dat het weinig representatief is voor wat ik in de klas heb geobserveerd tijdens de lessen. Het is niet anders; we zijn een overheidsschool en moeten deze systemen volgen.

De week erna zijn de kinderen nog wel op school, maar er wordt al geen les meer gegeven. Ik vind het jammer, ik zou de kinderen graag nog zoveel meer willen leren. Er is zoveel werk te doen. Dus ontwikkel ik wat taalspelletjes, zodat ze toch nog iets meer oefenen met de woorden die ik ze de afgelopen weken heb aangeleerd. Zo kan ik toch een beetje verschil maken.

In de laatste dagen voor kerst wordt er veel gereisd naar andere delen van het land, ieder naar de plaats van herkomst. Lekker eten en samenzijn, dat is wat hier vooral belangrijk is. De kinderen worden opgehaald. Er is opwinding bij de kinderen. Spanning of de familie inderdaad komt. Voor ons als docenten leuk om de ouders te ontmoeten. Voor mij bijzonder om enkele ouders te spreken van wie de kinderen gesponsord worden. Ze zijn dankbaar en ik ben blij dat ik hen kan ondersteunen.

En nu is het vakantie. De kinderen zijn bij hun familie. Ik hoop dat ze daar voldoende met familie kunnen gebaren. Dat ze genieten van hun tijd daar. In februari zal ik ze weer zien. En ondertussen kan ik gewoon verder. Er is nog genoeg administratief werk te doen. Ik ga nog wat meer oefenen met Uganda Sign Language. En natuurlijk ga ik ook een beetje uitrusten; want genieten van vakantie is voor iedereen goed, ook voor mij.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 37 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl